

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obo/3/2025
Identifikačné číslo spisu:	1021201779
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1021201779.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobkyne Slovenská konsolidačná, a.s., so sídlom Cintorínska 21, 814 99 Bratislava, IČO: 35 776 005, proti žalovanému JUDr. Rastislavovi Posluchovi, so sídlom Jakubovo námestie 1, 811 09 Bratislava, správcovi konkurznej podstaty úpadkyne Prvá novinová spoločnosť, a.s. so sídlom Záhradnícka 151, P.O.BOX 81, 820 05 Bratislava, IČO: 31 383 441, o určenie pravosti pohľadávok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cbi/6/2021-116 z 22. januára 2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cbi/6/2021-116 z 22. januára 2025 p o t v r d z u j e .

II. Žalobkyni n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom určil, že pohľadávky žalobkyne uplatnené proti konkurznej podstate v sume 1 313 969,65 eura v konkurznom konaní úpadkyne Prvá novinová spoločnosť, a.s., Záhradnícka 151, P.O.BOX 81, 820 05 Bratislava, IČO: 31 383 441 (ďalej aj „úpadkyňa“), vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3K/84/1999, sú oprávnené a zistené ako pohľadávky proti podstate. Výrokom II. rozsudku žalobkyni nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobou z 25. októbra 2021 sa žalobkyňa domáhala určenia, že dve ňou prihlásené pohľadávky v konkurznom konaní v sume 695 212,17 eura a v sume 618 757,48 eura sú oprávnené a zistené ako pohľadávky proti podstate. Žalobu odôvodnila tým, že ako konkurzná veriteľka si priloženými prihláškami pohľadávok proti podstate z 29. mája 2019 (okrem iných) uplatnila v zmysle § 31 a nasl. zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZKV“) u žalovaného ako správcu konkurznej podstaty úpadkyne (ďalej aj „správca“) dve pohľadávky proti podstate v sume 695 212,17 eura (20 943 962 Sk) a v sume 618 757,48 eura (18 640 688 Sk), t. j. celkom 1 313 969,65 eura. Ide o pohľadávky právneho predchodcu, ktoré žalobkyňa nadobudla na základe Zmluvy o postúpení daňových pohľadávok č. 1/2004 z 11.

novembra 2004 (ďalej aj „zmluva o postúpení“ alebo „zmluva č. 1/2004“). Na základe zmluvy č. 1/2004 prešli práva k postúpeným pohľadávkam, ich príslušenstvu a všetky práva s nimi spojené z postupcu na žalobkyňu. Pohľadávka uplatnená prihláškou v sume 695 212,17 eura vyplýva z Daňového priznania z 25. októbra 2000 k dani z pridanej hodnoty (ďalej aj „DPH“) za zdaňovacie obdobie 9/2000, ktoré za úpadkyňu podal žalovaný. Druhá pohľadávka uplatnená prihláškou v sume 618 757,48 eura vyplýva z výsledku kontroly DPH, uvedeného v Protokole z vykonanej kontroly č. 601/2201/74577/2001 z 29. mája 2001 (ďalej aj „protokol z vykonanej kontroly“), ktorý podpísal žalovaný. Na pojednávaní dňa 6. novembra 2024 žalovaný namietal, že pohľadávky uplatnené v tomto konaní neexistujú, pretože z jeho strany bolo podané opravné daňové priznanie, ako aj odvolanie voči výsledku daňovej kontroly. Na pojednávaní dňa 22. januára 2025 žalovaný založil do spisu list adresovaný Daňovému úradu Bratislava II (ďalej aj „DU“ alebo „daňový úrad“) z 31. augusta 2009, v ktorom oznámil DU, aký je zoznam pohľadávok a záväzkov úpadkyne, predložil odvolanie z 13. júna 2001 proti rozhodnutiu DU zn. 601/2100/67861/2001 z 22. mája 2001, rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej aj „daňové riaditeľstvo“) z 3. decembra 2001, ktorým daňové riaditeľstvo zrušilo odvolaním napadnuté rozhodnutie DU zn. 601/2100/67861/2001 a predložil tiež daňové priznanie k DPH za obdobie 9/2000, pričom všetky uvedené listiny boli súdu predložené vo fotokópii.

3. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3K/84/1999 z 22. júna 1999 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadkyne, ktorej správcom je žalovaný. Žalobkyňa ako konkurzná veriteľka si prihláškou pohľadávok proti podstate z 29. mája 2019 uplatnila v zmysle § 31 nasl. ZKV u žalovaného pohľadávku proti podstate v sume 695 212,17 eura titulom nezaplatenej DPH za mesiac 9/2000 a prihláškou pohľadávok proti podstate z 29. mája 2019 si uplatnila u žalovaného pohľadávku proti podstate v sume 618 757,48 eura, vyplývajúcu z protokolu z vykonanej kontroly.

4. Medzi stranami sporu nebola sporná aktívna vecná legitímácia žalobkyne na podanie žaloby, pasívna vecná legitímácia žalovaného a ani prihlásenie predmetných pohľadávok žalobkyne ako pohľadávok voči konkurznej podstate a ich popretie zo strany žalovaného správcu. Dôvodom popretia pohľadávky žalovaným v sume 695 212,17 eura titulom nezaplatenej DPH bolo jeho tvrdenie o podaní opravného daňového priznania, podľa ktorého mala byť predmetná DPH vo výške 0 eur. Dôvodom popretia pohľadávky žalovaným v sume 618 757,48 eura, vyplývajúcej z protokolu z vykonanej kontroly, bolo zase jeho tvrdenie, že proti tomuto protokolu podal dňa 13. júna 2001 odvolanie.

5. Súd prvej inštancie po právnej stránke poukázal na § 14 ods. 1 písm. d), § 23 ods. 1 a 2, § 29 ods. 5, § 31 ods. 3 písm. a) ZKV a ďalej § 15 ods. 14, § 95 ods. 1 a 6 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej aj „zákon č. 511/1992 Zb.“), s osobitným upriamením pozornosti na čl. 8 a čl. 9 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), v zmysle ktorých sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu, pričom strany sporu majú právo oboznámiť sa s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon. Súd prvej inštancie poukázal na to, že pred pojednávaním bolo dňa 14. marca 2023 doručené žalovanému uznesenie súdu s výzvou na vyjadrenie sa k žalobe s poučením o procesných právach strany, pričom poučenie o procesných právach a povinnostiach bolo žalovanému doručené aj s predvolaním na pojednávanie na deň 6. novembra 2024.

6. Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný v spore neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení. Vo vzťahu k jeho námietke voči pohľadávkou proti podstate v sume 695 212,17 eura titulom nezaplatenej DPH za mesiac 9/2000 súd prvej inštancie konštatoval, že predložené opravné daňové priznanie neobsahuje pečiatku, dátum a podpis príslušného daňového úradu a preto nebolo hodnoverne preukázané, že toto opravné daňové priznanie bolo na daňový úrad vôbec podané. Žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že na základe jej šetrenia jej bolo daňovým úradom oznámené, že daňový úrad neeviduje opravné daňové priznanie k DPH za obdobie 9/2000. Žalovaným predložené rozhodnutie daňového riaditeľstva zn. II/2500/8888/2001-2164 z 3.

decembra 2001 sa týkalo daňového priznania za zdaňovacie obdobie 4/2000, a teda sa týkalo DPH za iné obdobie, než je pohľadávka, ktorá je predmetom tohto sporu. K námietke žalovaného voči pohľadávke proti podstate v sume 618 757,48 eura, vyplývajúcej z protokolu z vykonanej kontroly z 29. mája 2001, súd prvej inštancie konštatoval, že obrana žalovaného spočívala v tom, že proti tomuto protokolu podal dňa 13. júna 2001 odvolanie, nebola v spore hodnoverným spôsobom preukázaná. K predmetnému odvolaniu (založené je v spise na č. l. 26) nebol predložený žiadny doklad o doručení odvolania Daňovému úradu Bratislava II (napr. poštová doručienka alebo vyznačenie prijatia písomnosti adresáta na rovnopise odvolania). Žalovaný nedoložil do spisu (v prípade, ak odvolanie riadne podal) ani žiadne rozhodnutie daňového úradu o tom, ako bolo o jeho odvolaní z 13. júna 2001 rozhodnuté. Žalovaný tak neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že pohľadávka neexistuje z dôvodu ním podaného odvolania.

7. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná zo strany žalobkyne dôvodne. Keďže tvrdenia žalovaného o neexistencii vyššie uvedených pohľadávok neboli zo strany žalovaného preukázané, súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni nepriznal nárok na náhradu trov konania, čo odôvodnil tým, že v konaní jej žiadne trovy nevznikli.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP] a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP]. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne.

9. Odvolateľ uviedol, že v obidvoch prípadoch vznikla skutočnosť, na ktorú sa žalobkyňa v prihláške odvoláva, cca 20 rokov pred prihlásením pohľadávok u žalovaného. Ku dňu rozhodnutia súdu sa jedná o skutočnosť starú cca 25 rokov. Medzičasom boli z konkurznej podstaty úpadkyne (v súlade s rozhodnutiami súdu) pomerne uspokojovaní veritelia v zmysle ich prihlášok pohľadávok proti podstate. Počas doby trvania konkurzu on o pohľadávkach, ktoré žalobkyňa v roku 2019 prihlásila proti podstate, neúčtoval, neevidoval ich a teda ich ani neuspokojoval, keďže ich neuznával, čo opakovane oznamoval právnenému predchodcovi žalobkyne. Právny predchodca žalobkyne v roku 2004 postúpil pohľadávky žalobkyni, ktorá ich dňa 29. mája 2019 ako pohľadávky proti podstate opätovne uplatnila u žalovaného, ktorý ich neuznal, pričom žalobkyňa dňa 25. októbra 2021 podala žalobu, ktorou sa domáha určenia, že pohľadávky, ktoré sú predmetom tohto sporu, sú oprávnené a zistené. Podľa jeho názoru je uplatnenie práva žalobkyňou v rozpore s dobrými mravmi, a to s ohľadom na okolnosti, ako aj dobu, po ktorú žalobkyňa svoj nárok neuplatnila.

10. K odvolaniu žalovaného sa žalobkyňa písomne nevyjadрила.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 34 ods. 3 CSP) prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) a súc viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že pohľadávky žalobkyne proti konkurznej podstate v celkovej sume 1 313 969,65 eura, uplatnené v konkurznom konaní úpadkyne, sú oprávnené a zistené ako pohľadávky proti podstate.

13. Podľa § 31 ods. 3 písm. a) ZKV pohľadávkami proti podstate sú pohľadávky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a sú splatné v priebehu konkurzu.

14. Podľa § 95 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. sa na účely konkurzného konania a vyrovnacieho konania považuje za daňovú pohľadávku nezaplatená suma dane, ktorej povinnosť zaplattenia vznikla na základe

tohto zákona alebo osobitných zákonov. Za daňovú pohľadávku sa považuje aj daňová pohľadávka, ktorá nebola priznaná daňovým subjektom alebo vyrubená správcom dane. Pokuty, penále, úroky a zvýšenie dane sa považujú za daňovú pohľadávku len vtedy, ak mohli byť správcom dane vyrubené do vyhlásenia konkurzu alebo do povolenia vyrovnania.

15. Podľa § 95 ods. 6 vyššie citovaného zákona môže v konkurznom konaní správca dane uplatňovať daňové pohľadávky, ktoré sa považujú za daňové pohľadávky vzniknuté pred vyhlásením konkurzu, aj bez predchádzajúceho vyrubenia. To platí aj na daňové pohľadávky, ktoré vzniknú na základe daňovej kontroly vykonanej po vyhlásení konkurzu podľa § 15 ods. 14.

16. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3K/84/1999 z 22. júna 1999 bol na majetok úpadkyne vyhlásený konkurz, pričom žalovaný bol ustanovený za správcu konkurznej podstaty úpadkyne. Zmluvou o postúpení daňových pohľadávok č. 1/2004 z 11. novembra 2004, uzavretej vo forme notárskej zápisnice N4538/2004, Nz81600/2004, boli žalobkyni postúpené (okrem iných) predmetné pohľadávky v sume 695 212,17 eura (20 943 962 Sk) a v sume 618 757,48 eura (18 640 688 Sk). Daňovým riaditeľstvom Slovenskej republiky v Banskej Bystrici ako postupcom, pričom postúpené daňové pohľadávky sú špecifikované v prílohe č. 1 tejto zmluvy. Tak, ako uviedol už súd prvej inštancie, jedná sa o pohľadávky proti podstate, ktoré sa v priebehu konkurzu uplatňujú u správcu. Nie je sporné, že daňová pohľadávka v sume 695 212,17 eura bola uplatnená u správcu ako pohľadávka proti podstate podaním z 29. mája 2019 (označeným ako konkurzná prihláška), pričom pohľadávka predstavuje DPH za zdaňovacie obdobie 9/2000 v zmysle daňového priznania k dani z pridanej hodnoty. Daňová pohľadávka v sume 618 757,48 eura bola uplatnená u správcu ako pohľadávka proti podstate podaním z 29. mája 2019 (označeným ako konkurzná prihláška) a vyplýva z Protokolu o kontrole dane z pridanej hodnoty zn. 601/2201/74577/2001 z 29. mája 2001, pričom predmetom kontroly bola DPH za kontrolované mesiace január až marec a máj až júl 2000.

17. Na základe výzvy konkurzného súdu z 24. septembra 2021 si žalobkyňa v súdom určenej lehote uplatnila na súde prvej inštancie určenie pravosti popretých pohľadávok proti podstate v sume 1 313 969,65 eura, a to žalobou o určenie pravosti správcom popretých pohľadávok proti podstate z 25. októbra 2021 (§ 29 ods. 5 ZKV).

18. Po preskúmaní veci sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný nepreukázal svoje tvrdenia o neexistencii predmetných pohľadávok proti podstate, keďže nepreukázal dôvody popretia týchto pohľadávok z jeho strany. Žalovaný nepreukázal, že na daňový úrad bolo doručené opravné daňové priznanie týkajúce sa nezaplatenej DPH za mesiac 9/2000, z ktorého mala vyplývať nulová daňová povinnosť pre daňovníka. Súdu prvej inštancie predložená fotokópia opravného daňového priznania k dani z pridanej hodnoty neobsahuje pečiatku, dátum a podpis príslušného daňového úradu, a teda žalovaný nepreukázal, že toto opravné daňové priznanie bolo daňovému úradu doručené. Uvedenému zodpovedá aj odpoveď Daňového úradu Bratislava z 10. mája 2019 (založená je v spise na č. l. 83) z ktorej vyplýva, že šetrením v spise, ktorý bol vyžiadaný z archívu finančnej správy bolo zistené, že predmetné opravné daňové priznanie na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 9/2000 sa v spisovej zložke daňového subjektu nenachádza a neeviduje sa ani v predchádzajúcom systéme RDS. Rovnako dôvod popretia pohľadávky v sume 618 757,48 eura žalovaný v spore nepreukázal, keďže nepreukázal, že z jeho strany bolo voči protokolu o daňovej kontrole zn. 601/2201/74577/2001 z 29. mája 2001 doručené odvolanie Daňovému úradu Bratislava II, ktoré je datované dňom 13. júna 2001 a založené vo fotokópii na č. l. 26 spisu, resp. vo vzťahu k nemu nebolo predložené ani žiadne rozhodnutie daňového úradu, z ktorého by vyplývalo, či a ako bolo o odvolaní žalovaného rozhodnuté. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalovaný v incidenčnom spore o určenie pravosti popretých pohľadávok proti podstate neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení.

19. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie vo veci správne zistil skutkový stav, z ktorého následne vyvodil aj správny právny záver, ktorý vyjadril vo výroku svojho rozsudku, kde vyslovil, že pohľadávky žalobkyne proti konkurznej podstate v sume 1 313 969,65 eura, uplatnené v konkurznom konaní úpadkyne, vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3K/84/1999, sú oprávnené a

zistené ako pohľadávky proti podstate.

20. K odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza, že odvolateľ má pravdu v tom, že žalobkyňou uplatnené pohľadávky v predmetnom incidenčnom spore vznikli pred cca 25 rokmi, avšak tato skutočnosť je bez právnej relevancie, rovnako ako to, že žalobkyňa si ich uplatnila u správcu až podaniami z 29. mája 2019, a to s poukazom na to, že sa jedná o pohľadávky proti podstate, ktoré je u správcu možné uplatniť kedykoľvek v priebehu celého konkurzného konania (až do vydania rozvrhového uznesenia), na rozdiel od pohľadávok konkurzných veriteľov, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu a ktoré je potrebné v konkurze prihlásiť v rámci základnej prihlasovacej lehoty. Postup, či už pri uplatnení pohľadávok proti podstate u správcu (najskôr pôvodným veriteľom, ktorý ich na základe zmluvy o postúpení postúpil žalobkyni, pričom k zmene konkurzného veriteľa došlo postupom podľa § 7 ods. 4 ZKV a následne aj žalobkyňou ako novým konkurzným veriteľom), alebo pri ich uplatnení žalobkyňou (ako postupníkom a novým konkurzným veriteľom) na súde v incidenčnom spore z dôvodu ich popretia správcom, bol v súlade s príslušnými ustanoveniami ZKV, ako aj v súlade s výzvou konkurzného súdu na podanie určovacej žaloby, adresovanou žalobkyni v zmysle § 29 ods. 5 ZKV, a preto ho nemožno považovať za rozporný s dobrými mravmi, resp. zásadami poctivého obchodného styku.

21. Keďže argumentácia žalovaného v odvolaní nebola spôsobilá spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie v jeho rozhodnutí, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou v odvolacom konaní bola žalobkyňa, ktorej vznikol proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Vzhľadom na to, že žalobkyni v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

23. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Oprávneným subjektom na podanie

dovolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 v spojení s § 424 CSP).

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia veci (§ 432 CSP).

Podľa § 429 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je: a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za neho koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.